

ningsmodne kvadraturplanen i frisk erindring, og med kvartal 54 i sikte, kan det likevel være grunn til å spørre om hva Hamar skal bruke sin verneplan til. Blir den liggende i dvale, som en pliktøvelse pålagt av departementet? Blir den en verneverdig "minnebok" eller blir den det aktive verktøy til berikelse av by (land) skapet som byen sårt trenger?

I et debattinnlegg (HA den 27.12.11) illustrerer Ole R. Østby på en innsiktsfull måte hva som kommer til å skje

Østby har også andre vektige innvendinger til kvartalets innhold og utforming, og forlanger "omkamp".

Kommunestyret bør ta innlegget og påminnelsen til seg og takke for hjelpen.

Hus som har hatt verdi i generasjoner, blir ikke verdiløse over natten, og bør få leve videre. Det er den gamle politikerinnstillingen som må skiftes ut. Det må også den bastante oppfatning å ta for gitt at gammelt og nytt

Mens Hervoldgården skal ned, skal Røhnegården opp. Diagonalt over Østre Torv sliter en entusiast med å gjenreise en av få gjenlevende autentiske bygårder – et økonomisk kjempeløft. Her har kommunen gylden anledning til å til å demonstrere rollen som "eiendoms-utvikler".

ARE VESTERLID

Nytt språkbrev til de politiske partier

Et offisielt skriftspråk er nok for Norge.

1. Nynorsk har liten geografisk og demografisk utbredelse og er i realiteten et regionalt særspråk, som har oppnådd offisiell status ved statlig tvangspolitikk.

Kun ca. 2,5 % av befolkningen utenom vestlandsfylkene sognet til nynorsk. Selv på vestlandet går stadig flere over til det riksdekkende bokmål. Nynorsk og norske dialekter forsvarter sin plass som verdifulle elementer i den norske språkflora, men må bygge sin eksistens på lokal språkrøkt av dem som dyrker og bruker språkkformene.

2. Nynorskens formverk og grammatiske bøyingsformer virker

fremmed og unaturlig for de fleste nordmenn. Språket er vanskelig å lære - ikke minst for det i praksis nesten ikke er noen som bruker nynorsk muntlig.

Pisa-undersøkelser har vist at at skoleelever med nynorsk som hovedmål lærer skolefag dårligere enn bokmålselvene. Voksenelever i det norske utdanningsystem klager over at fagstoffet på nynorsk direkte forkluderer læringsprosessen.

3. Mållformen ligger så nær det dominante bokmålet - at å holde målformene fra hverandre byr på urimelige vanskeligheter for store grupper av mennesker. Særlig vanskelig er det for

stadig flere innvandrere som strever med å lære norsk og bli integrert i det norske samfunn.

4. Det som en gang var nynorskens eksistensberettigelse, er smuldrert opp i dårlige etterligginger av bokmål. De tidligere så forhatte dansk/tyrse prefikser og suffikser: an-, be-, for- og -het brukes nå flittig. Eks.: Nå kan man trygt "beklaga" noko - mens man før måtte "seie seg lei for" det samme. Nynorsk er i ferd med å miste sitt særpreg og "drukrne" i et slags radikalt bokmål, som ingen vil ha.

5. Et stadig voksende flerkulturelt Norge stiller seg uforstående til at en liten minoritetsgruppe skal fortsette å tvinge

flertallet av befolkningen til å anvende et overflødig, ekstra offisielt skriftspråk i skole og samfunnsliv. Målloven av 1980 om å beherske to offisielle skriftspråk er direkte til hinder for at innvandrere kan komme inn i det offentlige arbeidsliv.

6. Målloven av 1980 er dypt udemokratiske og sikrer et lite mindretall av nordmenn språklige privilegier i det norske samfunn. Undertegnede utfordrer herved norske politikere til å ta opp den norske språksituasjon i sine partier.

BJØRN KRISTEN ØRBÆK
Speakers' Corner - Hamar

Dialekt og målformer

Først og fremst ønsker jeg å gratulere Bjørn Kristen Ørbæk og Stange mormålsforening med initiativet til å gi ut ei bok på stangemål. I det siste har fleire peika på at mjosdialektane blir meir og meir utvatna, og at stadig færre bruker heimemålet («mormålet») sitt. Når det gjeld utvatning og såkalla «normalisering» av mjosdialektane, så går dette berre ein veg: mot Oslo-basert bokmål. Desto vanskelegare er det for meg å forstå at Ørbæk og likesinna samtidig er dei største nynorsknotstandarane ein kan tenkje seg, som ikkje skyr tilbake for å forvrengje fakta og drive med propaganda som om det var fanden sjølv det gjaldt å fordrive.

Eg har argumentert mot alle påstandane som Ørbæk presenterte i HA fredag 13.01., før. Alt dette er godt dokumentert og kan eventuelt også lesast på Internett for dei som måtte vere interesserte. Men sidan HA har blitt mykje meir restriktiv når det gjeld lengda på innlegg, og sidan denne debatten har blitt ført i HA i mange år, utan at dette har ført til at dei same forvrengde påstandane blir trykte om igjen og om igjen utan større endring, bør det velhalde med å konstatere at Ørbæk og eg berre er grunnleggjande ueinige når det gjeld vårt syn på dei to offisielle målformene i Noreg.

Når det er sagt, bør ein også erkjenne at både Ørbæk

og eg (og Noregs Mållag) er opptekne av å bevare og styrke dialektmangfaldet i Noreg. Derfor vil eg invitere både Ørbæk og medlemmane i Stange mormålsforening til eit samarbeid med Hamar dialekt- og mållag – sjølv om dette laget då faktisk meiner at vi framleis skal ha to offisielle, sidesittle og likeverdige skriftspråk i Noreg. Men eg trur bestemt at ein kjem lenger med toleranse og samarbeid enn med mobbing og undertrykking av kulturelt og språkleg mangfald.

JENS HAUGAN